

מנוב, עד שייקבע סופית אופן השימוש בו. היומן שער היזה דוגמה לכך. הסביר מזכיר המערכת, מנחם חבר: "כבר החדש נוריד את סכומי החיובים ממשי כורות עובדינו. בינתיים אין החלטה מגור בשת לאן ואיך להפנות את הכסף. אך לעתון כמו שלנו, בראשית דרכו, יעזרו הסכומים האלה לעיצובו".

באחירה של חוסר ידע וחסרון תוכנית מגובשת ומדוקדקת, המשיכו השבוע מגני גנו הממשלה וההסתדרות להפיח רוח חיים בהתנדבות, לכוננה ולהמריצה מעל לראשי העובדים עצמם.

בשיחות פרטיות הודו השבוע פקידים מן האוצר: אין בכלל חשיבות לסכומים המנודבים. עיקר החשיבות נעוצה בעובדה, שמי שמחזר — אפילו על אחוז אחד — לא יעזו אחריכך לחלום על תוספת שכר או על פיצוי אחר על ההתייקרות. זו הדרך להקפאה מוחלטת של השכר.

את הקריוול המספח ההתנדבות סיפקו השבוע פועלי המספנות. הוועד שלהם הודיע לשרהאוצר, כי הוא רואה בהתנדבות תופעה חיובית, אך מאחר שלפועלי המספנות אין בכלל הפרשי שכר, ושכרם ה' מבוזע הוא רק 400 ל"י, צריך פינחס ספיר להסתפק רק בתמיכתם המוסרית.

תעלומות וסתרי המלח הנועד

המכילת דריאו הצתה בשלוחה את מימי הלמנש. אותה שעה חיפשו מלחיה את מיכאל פרטוש (25). הם היו רעבים, אך פרטוש, הטבח השני, לא היה התרגשותם הלכה וגברה. הם החלו לחפש אחריו בכל האניה. כשהיפוטו לא נשאו פרי פנו לרב החובל, גוסטב הבינג (34), וסיפרו לו שהטבח נעלם באופן מסתורי.

רביהחובל מיהר אל תאו של מיכאל, מצא שם מכתב. המכתב היה כתוב עברית, ובו הודיע מיכאל כי הוא מתאבד. אנשי הצוות תירגמו את המכתב לאנגלית, ושלתוהו כמברק לחברת צי"ם בחיפה.

וכך כתב מיכאל: "נמאס לי מהחיים. שלום לכולכם, ולא לה שהכירו אותי. אני מבקש שאיש לא יצטרע על מה שעשיתי, ולא לחקור מה שקרה לי. אבקש להודיע לאחותי פרטוש מזל, בלי מלה של דיבור רים, של שיחות. יש לי בית מעמידה להחזיר הבית לעמידה.

"יש 3200 לירות שטרלינג בבנק, זה ייעבר לאחותי. לההראות. שלום ושלום. מיכאל פרטוש".

שנייה איימו, המשפחה בחיפה לא

היתה מוכנה לקבל את המכתב הכוזבה להתאבדות. הם חששו שהיה כאן רצח. דוריו ודודותיו של פרטוש סיפרו לו משטרה, כי לפני הפלגתו האחרונה גילה להם מיכאל שהוא פוחד מטני אנשים ב' אוניה. הוא מסר לבני משפחתו את שמות השניים. הוא סיפר אז, שבאחת מן ההפלגות הקודמות נכנס במיקרה למטבח, וראה איך גונבים שני האנשים המסויימים 15 ק"ג שקדים. אחד מהם איים עליו: "אם תגלה דבר על הגניבה, אני ארצח אותך".

לקרובי מיכאל היתה סיבה נוספת, כדי לדחות את גירסת ההתאבדות. "הוא היה במצב רוח טוב בזמן האחרון", סיפר דודו של מיכאל, פרץ שוקרון. "היתה לו דירה באשדוד, ה א התכונן למכור אותה, ולקנות דירה בת שני חדרים כוואדינגס בחיפה. לא היה חסר לו דבר, היתה לו פרנסה טובה, והוא ביקש ממני שאכיר לו את אחת מקרובי המשפחה, על מנת שיוכל להתחתן".

"מיכאל הבטיח לכל המשפחה והקרובים מנות, ושאל אותם מה הם רוצים שיביאו להם בשבוע מהפלגתו זו", הוסיפה דודתו הנה קירשנטיץ. "הוא גם הבטיח להביא לבתי הקטנה בוכה יפה מאיטליה".

וודותו תנה הוסיפה וסיפרה כי מיכאל כליכך פחד, וכליכך היה משיכנע שיארע לו משהו בנסיעה זו, שהוא הלך, יחד עימה, אל הרב אברהם עטיה, כדי שהרב יכתוב לו את הקבישורה כנגד בני פגיעה. הרב כתב את הפתק ינם קיבל עשר לירות ומורתו.

ליתר ביטחון, החקירה על העלמו של מיכאל נוהלה בתחילה על ידי משטרת הולנד. השבוע מצפים חוקרי משטרת נמל חיפה לבוא האוניה, שנתכרה על ידי צי"ם ונוסעת תחת דגל ליבריה.

כדבר ראשון הם מתכוונים לחקור את שני אנשיהצוות שאיימו על מיכאל ברצח, ושהצליחו להפיל עליו איתמות. ליתר ביטחון נקטה המשטרה בצעדים הדרושים, כדי שהשניים לא יעלמו גם הם באופן מסתורי, באחד הנמלים שבדרך.

באותה מהירות בה עזב ה"סטרימן" הלכן, "שלוס 1" את שדה-התעופה הקטן ליד הרצליה — שב והופיע בשמי תל-אביב, כעבור 33 שעות. הוא חלף מעל לעיר, כשהוא מפזר כרוזים לבנים: עותקים של עצומת השלום, שלקח למצרים.

כעבור שעה ישב אייבי נתן בדירה בקומה ה-15 של מלון "הילטון", אשר הועמדה לרשותו חיים עלידי המלון לזמן בלתי-מוגבל. הוא לא ישב שם לבד. החדרים היו מלאים עיתו-

נאים, צלמים, מסרטים וסקרנים — שניסו לנעת בו. פרחים נערמו בפניו. במסדרונות המלון שוטטו מאות אנשים ש-חיפשו את דירתו של אייבי, ובאולם הכניסה עלה רעש מת-מיד: "אייבי! אייבי!"

מה היה בפיו של הגיבור החוזר? כשהוא מצליח בקושי לדבר, בין פקודות הצלמים וחיבוקי ההמון, נרגש, סמוק וקורן מאושר — התחיל אייבי נתן את סיפורו:

נפעם הנאה-לבנון!

— מאת אייבי נתן —

יצאתי בשמונה בבוקר לכיוון אשקלון. טסתי בגובה של עשרה מטרים בלבד, מן פחד מטוסי חיל-האוויר שלנו. הם באמת הופיעו, אבל לא הצליחו לעצור אותי. מן אשקלון פניתי לעבר הים, ובאותו גובה טסתי לכיוון קאהיר.

אחרי שעה של טיסה חששתי שהדלק לא יספיק לי, בגלל הטיסה הנמוכה. החלטתי שאם לא עשו לי שום דבר עד כאן, אז מה שבטוח יותר זה להיות על הקרקע ב' מהירות האפשרית. החלטתי לפנות לפורט-סעיד.

כל הזמן פחדתי מחיל-האוויר שלהם ו' שלנו. אבל אחרי שעזבתי את שטח ישראל לא פגשתי אף לא במטוס אחד.

נחתתי בלי בעיות בפורט-סעיד. אף אחד לא חיכה לי שם. רק לאחר מכן נודע לי ששדה-התעופה הזה סגור ועזוב. חבל. אילו ידעתי הייתי ממשיך ישר לקאהיר.

ירדתי מהמטוס. ניגש אלי מפקד שדה-התעופה. אמרתי ששמי אייבי נתן, ושבת-לדבר עם נאצר בשם 100 אלף איש ולהציע לו לדבר על שלום. הוא התפלא. "אתה מ' ישראל? בוא פנימה".

נכנסתי למיגדל-הפיקוח וקיבלתי קודם כל תה. אחרי שהראתי להם את הכרוז בער-בית, אמרו לי "כל הכבוד". ומאחר ש' התקררתי במטוס הפתוח, הביאו לי תנור חשמל.

★ ★ ★

הם לא עשו לי שום דבר רע. הרגשתי שמיד התחילו להתקשר טלפונית עם קא-היר. אחרי שעתיים הגיע מושל העיר והוד מין אותי לשחות קפה. עניתי תודה. אני לא שותה. הוא אמר שזה מינה אצלם, ואם לא אשתה, אני מעליב אותם. שתיתי.

אמרתי לו שאני אורח פרטי, ולא באתי מטעם ממשלת ישראל. המושל אמר: "באמת יש לך רצון טוב. בגלל זה ניתן לך בנוזן ותטוס בחזרה".

אני בטוח שהוא קיבל הוראה כוזבת מה-ממשלה המצרית, אחרי שטילפן לקאהיר. רציתי שכבר יהיה חושך, כדי שלא יחזירו אותי מייד. הסתכלתי כל הזמן על השעון. בהתחלה אמרתי לו שאני רוצה לתת לו איזה מתנה. נהתי לו את ספר התנ"ך. הוא שאל אותי: "מה אתן לך?".

עניתי בצחוק: "פיראמידה".

הגישו לי ארוחה בת עשר מנות. המנה הראשונה שקיבלתי היתה ראבולי — מא כל שאני עושה במסעדה ושאיני אוהב. סר טנים לא כל כך טובים. ציפס. עוף. אכלתי במשך שעה וחצי.

אחרי-כך לקחו אותי למטוס. אמרתי להם שאין לי באטריות. הם התחילו לחפש, ולי בסוף מצאו. זה כבר היה שלוש אחרי ה' צהרים. הם לא ידעו מה לעשות עם ה' באטריות ולקח הרבה זמן עד שידעו. כש כבר ידעו, והצליחו להתניע את המטוס, סגרתי אני את המפתח. רציתי שיהיה ה' שך, כדי שאשאר לפחות במשך הלילה, כי אין לי סיזורים לטיסה בחושך. העיקר — רציתי שיהיה רעש גדול ככל האפשר בעולם. בינתיים אמרו לי שממשלת ישראל ה' ידעה כי נהרגתי. "אתה רואה מה זה ממשלת ישראל?" לענו לי, "בל זה כדי לעשות פירסומה. אי אפשר להאמין לה".

ביקשתי שיקשרו אותי עם כתב רוטר. ענו שאסור לי להיפגש עם עיתונאים. התחיל ויכוח. הסברתי שאנחנו רוצים שלום. אז הוא שאל אותי: "בשביל שלום אתם מכינים פצצות אטום?". עניתי לו: "אנחנו מכינים בדיוק מה ש' אתם מכינים!".

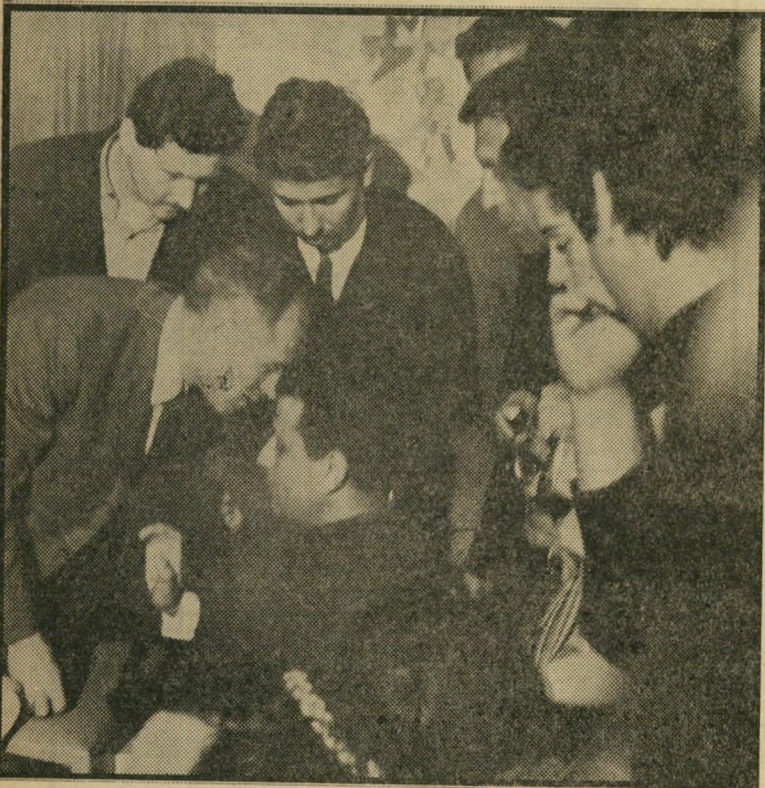
★ ★ ★

פוקי-פוק נעשה חושך. המושל אמר לי שבקאהיר יודעים כבר שחזרתי לתל-אביב.

תיקנו את הכנף — נפלה. נחתתי חזרה בשדה, ומייד תיקנו את ה' טלאי מחדש. בשלוש ועשרים דקות ססתי בפעם השניה. כולם עמדו בשורה, לחצתי את ידם של קצינים גבוהים בצבא המצרי. היה שם אלוף-מישנה ורב-סרן. אמרתי להם ב' עברית "שלום ולהתראות", וגם באנגלית. כולם ניפנפו לי ביד. ראיתי עתונאים וצל-מים, וניסיתי לדבר איתם. אבל הם נתנו רק לשני צלמים לצלם אותי, והתנצלו ש' קיבלו הוראות לא לתת לי לדבר עם אף אחד.

★ ★ ★

בבוקר המראתי. הכל היה בסדר. רק פעם אחת, מעל הים, הפסיק פתאום ה' מנוע לפעול, ומיהרתי לכיוון החוף. למע-שה התכונתי לטוס ישר ללבנון. אבל בגלל התקלה הזאת החלטתי שמה שבטוח זה לה-גיע מהר ככל האפשר לארמה. שוב פעם התחלתי לפחד מחיל-האוויר שלנו. חשבתי שאם אראה אווירון ישראלי, אכבה את ה' מנוע ואנחת על הקרקע.

אייבי ומעריציו ב"הילטון" אמרתי להם: שלום ולהתראות!

הגעתי מעל לשדה התעופה. ראיתי המוני אדם מסביב למסלול. ניפנפו לי בידיים. החזרתי להם שלום בכנפיים. הייתי בטוח שיקחו אותי מייד למעשיהו. אבל האדם הראשון שטיפס על המטוס, דחף לי בקבוק ויסקי לפה ואמר: "שתה איתנו לחייד. אייבי!"

למה חזרתי לאותו שדה תעופה? כדי ל' החזיר את המטוס ולבקש סליחה על ה' כובע שלקחתי.

עכשיו אני רוצה לנוח 24 שעות, אחר כך אתחיל בתוכניות חדשות. אני מתכוון לעסוק בפוליטיקה ובסטייקים, כי אין פו-ליטיקה בלי סטייקים, וזאת רק ההתחלה. כל מה שעשיתי היה גם בשבילי וגם בש' ביל המדינה. עשיתי צעד ראשון לקידום ה' שלוב. עשיתי מה שהבטחתי.